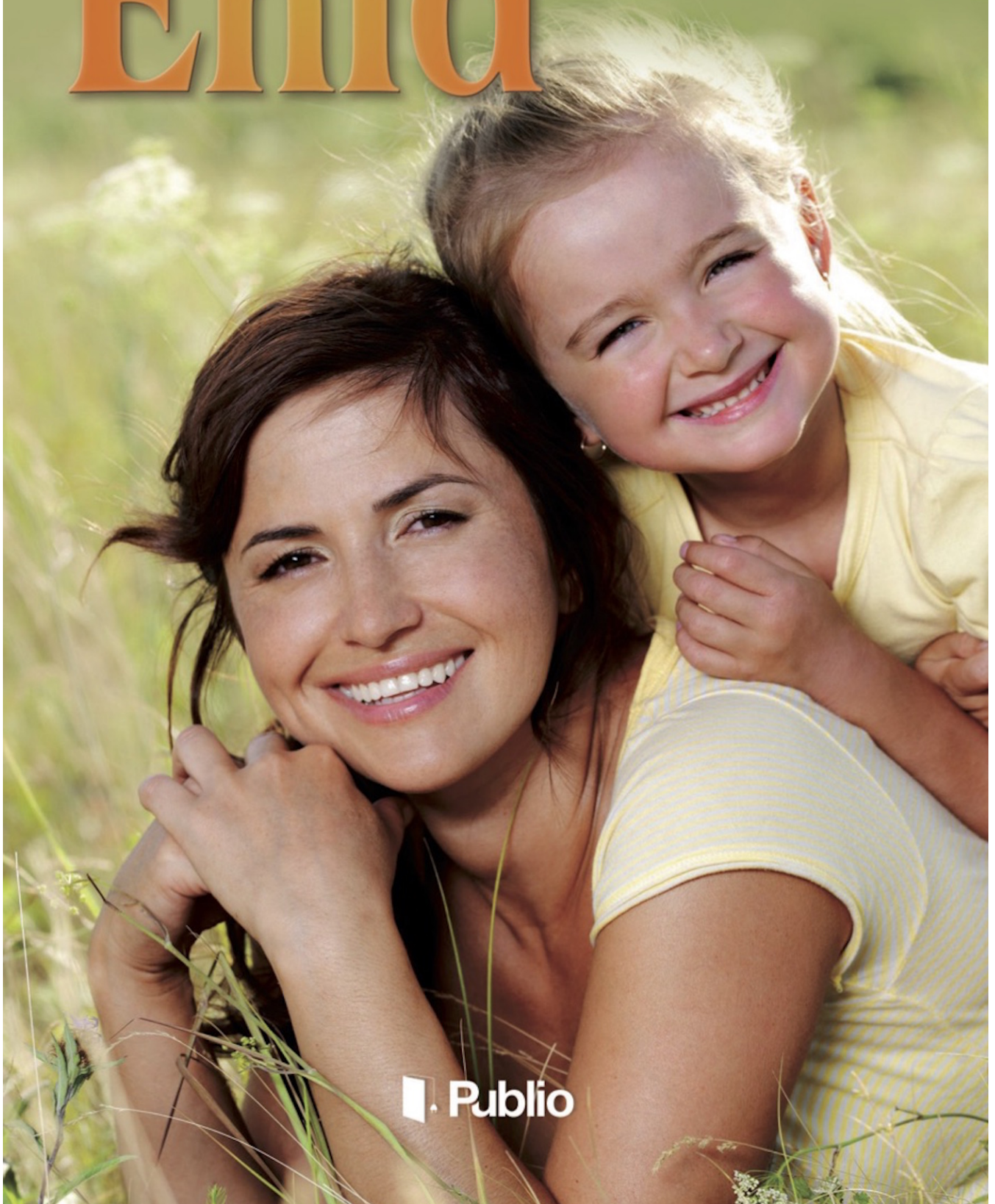

Tracey Howard

Enid

 Publio

Enid

Tracey Howard

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

A nevem Tracey Howard. Március első napjaiban érkeztem a hűvös Edmontonból a napfényes Battlefieldbe. Ez persze rögtön hatással volt a kedélyemre is, mert amikor kiszálltam a kocsiból, úgy mosolyogtam a világra, mint már nagyon régen nem. Alig vártam, hogy a nyüzsgő belvárosból új otthonomba érjek, csak először be akartam vásárolni. Már kijöttem a boltból, és a kocsim felé indultam.

Akkor hallottam meg először a hangot. -Tracey! Tracey Howard! A kislányhangra meglepve fordultam hátra. Úgy tudtam, Battlefieldben engem még senki se ismer, hiszen most értem ide! A hátam mögött azonban senki olyat nem láttam, aki megszólíthatott volna. Velem szemben egy idős néni a kezításkáján babrált valamit, a csöppnyi boltajtón ki-be jártak a vevők, de kislány nem volt köztük. S ha egész véletlenül mégis van, vajon honnan tudja a nevem? Életemben nem jártam itt, csak remélhetem, hogy nagyon kellemes napokat fogok itt eltölteni. Persze, nem tudhatom előre. Ahogy azt se tudtam, hogy a sors csodát tartogat számomra..

Hamar feladtam a próbálkozást, hogy megtaláljam a hang gazdáját. Elintéztem a dolgot azzal, hogy hallucinálok, bár ennek semmi alapja nem volt, hiszen harmincéves vagyok, és tudtommal semmiféle súlyos betegségben nem szenvedek. Ígyhát legyintettem, és ismét az Opelhoz indultam. Utam a Cambell-házig nem indult valami zökkenőmentesen. Már az első sarkon leálltam a kocsival, hogy szemügyre vegyem a térképet.

A Cambell házaspárt apróhirdetés útján ismertem meg. Bérbe adták nekem a házukat, s én a nyugalmas, tóparti idill láttán rögtön beleszerettem. Biztosra vettem, hogy eme tökéletes nyugalomban bestsellert fogok írni. A jó üzlet reményében többször meglátogattam edmontoni otthonomban, képeket hoztak a házról, kedvesek voltak, teljesen levettek a lábamról. S mivel minél előbb ott akartam hagyni anyámat, ezt a megkeseredett embert, akihez átmeneti pénzzavar miatt költöztem, hagytam magam befolyásolni. Titkár nő voltam egy ügyvédi irodában, s közben nagy álmokra törtem: könyvet akartam írni. Úgy tűnt, ez az álmom a Cambell-házban valóra válhat. A kérdéses napon azonban mind Bridget, mind Ethan Cambell-nek dolga akadt, s így nem tudtak elém jönni. - Nem probléma.. - mosolyogtam magabiztosan. - Oda fogok találni. Hát igen. Battlefieldig, ahová útjelző táblák mutatják az utat, sikerült is. Már csak azt a fránya házat kéne megtalálni.

Pár percig a térképbe merültem, s arra eszméltem fel, hogy ismét egy hang szólal meg mellettem. - Helló! Ami azt illeti, kicsit összereztem. De aztán láttam, hogy nincs miért félnem. Jóképű, szőke hajú, melegbarna szemű férfi támaszkodott az ablakomra. Harmincas évei végén járhatott, kopott farmert és kék pulóvert viselt, ami kiemelte szemének barnaságát. Már mindezzel együtt is szimpatikus lett volna, ám, ráadásul még rám is mosolygott. - Ó, elnézést, csak nem ijesztettem meg? Zavart mosoly volt a válaszom. - Merre megy?

- Na, ez jó kérdés. - gondoltam egy pillanat törtrésze alatt - fogalmam sincs. - El tudna vinni egy darabon? Nem vághattam valami értelmes képet. - Hát... Látszott, hogy figyel engem, s közben a

bátorító mosoly még mindig ott ült az arcán. - Nem tartom fel sokáig. - sietett leszögezni habozásomat látva. - Csak ide megyek két utcányira, a Cambell-házba. Ezzel aztán sikerült alaposan meglepnie. -Valóban? -Úgy ám. - bólogatott. - Én is oda tartanék, ha tudnám az utat. - vallottam be pironkodva. - Maga..Tracey?-kérdezte, s csöppnyi meghökkenés látszott az arcán. -Igen, én vagyok.-mondtam, s egyre csak csodálkoztam.Ő a második,aki ma a nevemen szólít!

Felderült az arca. -Örvendek,nem is reméltem,hogy már itt összefutunk. A nevem Nick Ca..Cassidy.Cambell-ék kértek meg, hogy legyek a segítségére kisebb ház körüli munkák elvégzésében. - Köszönöm, igazán nagyon kedves! - Akkor..beszálhatok? -Ó,hogyne!-nevettem el magam,s kinyitottam az anyósülés melletti ajtót. Ahogy beült mellém,éreztem a parfümje illatát.Tom Taylor volt, amit a férfiakon úgy szeretek! Nick Cassidy személye kezdett egyre jobban érdekelni.. - Menjen csak előre, mutatom az utat.-szólt.

- És mi szél hozta erre mifelénk?-érdeklődött,amikor elindultunk. - Csak egy békés helyre vágytam,ahol nyugodtan írhatok.-feleltem. Elismerően nézett rám. - Maga író? Cambell-ék nem mesélték. Gondoltam, miért is mesélték volna egy ház körüli kisegítőnek? -Egyenlőre csak próbálkozom.-mondtam zavartan. - Írtam néhány novellát irodalmi lapokba, de egy igazi regénybe most fogok bele először. Nick Cassidy elismerő arckifejezése nem változott, és ez nagyon jólesett.-És milyen regényt ír? -firtatta.-Most forduljon balra. -Krimet.-mondtam magabiztosan,miközben elindultam a jelzett irányba. -Krimet?-kérdezett vissza.-Pedig elsőre minimum szerelmesregényt néztem volna ki magából.A kislányos bájával inkább romantikusnak látszik.

Ezt a bókot már sokszor megkaptam.Kétségtelen,a sötétbarna hajammal, kék szememmel, fehér blúzban és virágos szoknyában nem nézhettem ki olyannak,aki gyilkosságot forgat a fejében.Pedig így volt...És mihamarabb papírra akartam vetni..

Nick Cassidy nemcsak vonzó férfi volt,de az út hátralévő részében kellemes társalgónak bizonyult.Amikor felnevetett, mindig kellemes borzongás futott végig rajtam. Igyekeztem távol tartani magamat a gondolattól, miszerint valaha is közöm lehetne hozzá, pedig ha őszinte akarok lenni,egészen elbűvölt.De arra gondoltam, ha esetleg nős, úgyis hiába reménykednék. És ilyen vonzó férfi ugyan miért ne lenne nős? Nem akartam nyíltan rákérdezni, gondoltam, előbb-utóbb úgyis kiderül majd,foglalt-e Nick Cassidy szíve. Biztosra vettem, hogy igen..

-Megérkeztünk.-szólalt meg végül Nick egy elhagyatott,ám rendkívül tetszetős, barnára kőporozott ház előtt. Ő szállt ki előbb, s előzékenyen kinyitotta az ajtót nekem is. Még a kezét is odanyújtotta, hogy segítsen. Kerítés nem volt, ám gondosan nyírt ösvény vezetett a házig, s ez azonnal megnyerte a tetszésemet. - Ezt is maga nyírja?-kérdéztem Nickhez fordulva. - Ööö... - Pillanatnyi zavar látszott az arcán.- ...ezt..? Én. -válaszolta, és nem nézett rám.Előre ment, hogy kinyissa az ajtót. A házban teljesen egyszerű, szolid berendezés fogadott, szinte minden bútor tölgyfából készült, látszott,hogy nem nagyvilági embereknek tervezték, én azonban teljesen meg voltam elégedve. Az ablakot régimódi csipkefüggönyök fedték, és mindenütt faragott bútorok voltak. El voltam ragadtatva.Hát még mikor láthattam a kis tavat, amit képekről már jól ismertem! Nick közben a csapokat ellenőrizte, időnként kijött, és észrevettem hogy lopva engem figyel. -Tetszik itt? - kérdezte,amikor a széles ösvényen visszamentem a házba. - Csodálatos! - vallottam be, és nagyon szerencsésnek éreztem magam. - A konyhában csöpög a csap, de majd holnap eljövök és megjavítom. - mondta Nick. - Addig talán nem fogja idegesíteni. - Nem persze.-feleltem,s úgy éreztem, engem itt a világon semmi nem idegesíthet. - Hát akkor..én talán mennék is.-folytatta Nick, de szavaival ellentétben nem mozdult.Szinte legeltette a szemét rajtam, már-már udvariatlanul. - Le is vetköztet?-kiváncsiskodtam.

A kérdés mintha zavarba hozta volna, de a mosoly még mindig ott bújkált a szája körül. - Már a szemével.-tettem hozzá.- Merthogy annyira néz. - Nem tudom nem nézni.-felelte, és az ajtó felé

indult. Kikísértem a kapuig. -Itt lakom pár háznyira. -közölte, anélkül hogy kérdeztem volna. - Az jó, akkor holnap hamar át tud jönni.-mondtam mosolyogva. -Igen. Ilyenek ezek a csapok, folyton elromlanak.-tette hozzá. -Általában ami el tud romlani,az el is romlik.-idéztem Murphy bölcsességét. Úgy nézett rám,mintha valami egetverően okosat mondtam volna. Azt éreztem, ha egy egész napot kéne vele töltenem, rettentő okosnak és rendkívül szépnek érezném magam. A pillantása mindezt elhitelem.S nem erre vágyik egy nő?

-Tracey Howard, kicsit messzire méysz az álmodozásban!-szóltam szigorúan magamra.-Alig ismered az előtted álló férfit, és ez még akkor is igaz, ha ez a férfi történetesen nagyon vonzó. -Tényleg megyek. -mondta Nick. -Menjen, biztos várja a családja.-biztattam mosolyogva, s eme könnyed mondat mögött valójában az a kérdés bújt meg,van-e családja Nick Cassidynek? - Hát persze.-mondta gyorsan, s ettől hirtelen mázsás követ éreztem a szívemen.Tehát nős. -Vigyázzon magára, napsugár! Holnap találkozunk! - Napsugár? -lepődtem meg. - Igen.-bólintott.-Maga olyan sugárzó, akár a nap.Ezt a benyomást kelti, amióta csak megismertem.

Esküszöm, már-már meghatódtam,de egy hang a felyemben folyton azt ismételtette, ez a pasi nős, ez a pasi nős! - Nagyon kedves, köszönöm. - hagytam rá hűvösen, hiszen akkor már tudtam, bármit is mond, teljesen közömbösnek kell maradnom. Ám a szívnek nem lehet parancsolni.... Csakis ezért történhetett, hogy szememmel egészen addig követtem, míg el nem tűnt az utca végén.

Az ösvényen visszafelé haladva megpróbáltam őt száműzni gondolataimból, mégpedig azzal, hogy ismét körbejártam a házat. A kilátás a tóra egyszerűen lenyűgözött. Minthogy a tó maga is. Még egy kis csónak is volt kikötve a partján, kedvem lett volna beleülni és csónakázni a tó közepéig meg vissza. Persze, ha Nick itt lenne, talán valóban vállalkoznék is rá...Nick..

-Tracey Howard, már megint a te romantikus gondolataid! -korholtam magam. Sokáig álltam ott gondolataimba feledkezve.Aztán feltett szándékom volt, hogy közelebbről szemügyre veszem azt a kis tükrös asztalkát, amit a hálószobában az ágy mellett láttam. Hátat fordítottam a tónak és elindultam a ház felé. Akkor hallottam meg újra a hangot. -Tracey! Tracey Howard! A kislányhang volt. Azonnal hátrafordultam,de senkit nem láttam.A tapon az esti szél borzolta csupán a vizet, és a parton lévő pad is üres volt. Bevallom, kicsit ideges lettem. Már másodszor hallom ugyanazt a hangot, mi lehet ez? Talán meg kéne nyugodnom, túl feszült vagyok mostanában, kikészültek az idegeim. Nagyot sóhajtottam s arra gondoltam, veszek egy forró fürdőt, s ágyba bújok, és reggelre minden szebb lesz.

El is indultam, ám a hang ezúttal nem hagyta annyiban... -Tracey! - hallottam újra, s nevemet ezúttal apró kuncogás kísérte. -Látlak ám! - Hát ilyen nincs. Meg kell nyugodnom. -parancsoltam magamra. Igen ám, de az nem olyan könnyű,főleg ha valaki egyfolytában beszél a hátunk mögött. -Milyennek találod Nicket? Nekem tetszik. Na erre aztán megállt bennem még a szívverés is.Nick...Valaki leskelődik utánam? Ismét csak körülnéztem, látok-e valakit. Talán valamelyik szomszéd gyerek bújt el a fák közt, s most velem szórakozik. Ám fogalmam sem volt, egyáltalán vannak-e szomszédok, mint ahogy arról sem, vannak-e gyerekeik. Baloldalt láttam ugyan egy házat, de ugyanolyan elhagyatottnak tűnt, mint Cambelléké.De a gyepen látszott,hogy frissen van nyírva,talán mégse lakatlan.-gondoltam. Ez némileg megnyugtató. S abban a hitben, hogy mégis egy gyerek járhatja velem a bolondját, magabiztosabb lettem és megálltam. - Hol vagy? -kérdeztem. - Előtted!-kacagott. Mondanom se kell,sehol egy teremtettt lélek nem volt. - Na, ne bolondozz!-kértem. - Gyere elő! - Itt vagyok.-állította a gyerekhang. - Csak... csak még.. nem láthatsz. Egyenlőre. -tette hozzá. - Rajtad is múlik. -Rajtam?-lepődtem meg.-Ugyan már.Egyszerűen csak..bújj elő onnan ahol vagy. Ígérem nem fogok haragudni, bár nem szeretem az ilyen otromba vicceket. - Ez nem vicc-komolyodott el a hang, s úgy éreztem, mintha megbántottam volna, bár arról fogalmam sem volt hogy mivel. Próbáltam kiengesztelni, de többé nem szólt, és végül arra jutottam, ez egy agyrém..Egész biztos magamban beszélgetek itt... És még bocsánatot is kérek magamtól.. Ez

teljesen valószínűtlen.. - Egy fürdő tényleg jól fog tenni.-bátorítottam magam, és visszamentem a házba.Az ajtót kétszer is kulcsra zártam, az ablak kilincsét is ráfordítottam a biztonság kedvéért. Ez utóbbit nem szívesen tettem, a tavaszi szelek már kezdték éreztetni hatásukat éjjel is, átjárták,felfrissítették az ember tüdejét, és nem szívesen mondtam le róluk.